

На другата сутринъ тя събудила и него, и сина си.

— Ставайте, ще отиваме на воденица, — казала имъ тя.

Станали тѣ, натоварили жито за мелене и тръгнали. Вечеръта късно пристигнали на воденицата. Следъ като завареникътъ заспалъ, мащехата и синъ ѝ го взели и го хвърлили въ водата подъ воденицата.

Тъкмо по това време рибари съ мрежи и фенери ловѣли риба. Една отъ мрежитѣ го закачила. Когато я издърпали — разбѣгали се отъ страхъ рибаритѣ, като видѣли, че извадили изъ водата човѣкъ. Завареникътъ се събудилъ, видѣлъ конетѣ на рибаритѣ, взелъ ги и ги подкаралъ за въ кѣщи.

Уплашила се мащехата, като го видѣла.

— Ти где се изгуби презъ нощъта отъ воденицата?

— Ходихъ да ловя коне въ рѣката.

— Оттамъ ли налови тия хубави коне?

— Оттамъ. Подъ воденицата ги има, колкото щешъ.

— Ами овци има ли? Много ми се ще да си наловимъ и овци, та да си настрижемъ вълница.

— И овци има, колкото щешъ.

Тръгнали завареникътъ, мащехата и синъ ѝ. Стигнали на воденицата.

— Ти гледай да наловишъ повече чернички, защото ми трѣбва повече черна вълна за чорапи; бѣли недей лови, защото трѣбва да боядисваме вълната, — казала мащехата. Синъ ѝ съ пристигането, безъ да му мисли много, се хвърлил въ рѣката, изгубилъ се

подъ водата, и само калпакътъ му плувналъ отгоре.

Мащехата си помислила, че това е черна овца, та извикала:

— Дръжъ черничката, пустни бѣличката. Но като видѣла, че никой не се хвърля да я лови, тя сама се хвърлила и сѣщо се изгубила подъ водата. А завареникътъ се върналъ въ кѣщи и заживѣлъ спокойно.

Т. Харманджиевъ